

R O M A N

Tre steg bakom

en berättelse om att aldrig gå ensam

T O N Y

Tre steg bakom

en berättelse om att aldrig gå ensam

P R O L O G

Han följde kanten där asfalten mötte stenläggningen, den där skarpa linjen som var så lätt att gå efter. Så länge han höll sig till den visste han vart han skulle, ungefär. Men världen drog i honom åt alla håll. En mås som lyfte. En båt som klonkade mot bryggan. Ett rep, tjockt som hans egen arm, som låg och solade sig på stenen. Han stannade till vid varje sak och vände sig halvt om mot giraffen, som för att säga titta, och giraffen skramlade fram sina tre steg och stannade den också. Framför honom rullade vagnen vidare. Mammans skugga gled över stenarna, lång och lugn, och han lät den gå före som en ledtråd. Han behövde inte titta upp så ofta. Skuggan fanns ju där, och så länge den fanns där var allt som det skulle. Det var först när

stenläggningen tog slut som han lyfte blicken på riktigt. För bortom den fanns inget mer att gå på. Bara ljus som skälvde, och den där stillheten som vatten har precis innan man förstår att det är vatten.

Skuggan hade stannat. Han tittade upp, och där stod hon – mamma, vagnen, hela världen han kom ifrån, tre steg bort. Lika nära som giraffen alltid varit. Han hade inte gått en enda meter ensam.

Mamma började plocka fram saker ur vagnen, och kanske väntade det en stund av vila nu – för honom och för vännen, som också stannat när ingen längre drog i linan.

Mamma brukade alltid ha med sig något extra gott. Kanske blir det glass, tänkte han.

Men det som ställdes fram var den där burkmaten, och något att dricka. Då visste han att glassen fick vänta till senare. Han hann precis tänka att han kunde tjata lite – innan en sked redan var på väg in, med något som faktiskt såg rätt gott ut.

Efter någon sked hade han glömt glassen för en stund.

Nu var han inne i sin mat, och han skulle bestämt ha en egen sked – för vännen skulle ju också ha. Det behövde han. En som var så liten och gått så långt med den lilla kroppen, det måste ju vara tungt.

Mamma sa att han kunde låtsas, att giraffen fick mat på en tom sked. Men det förstod han inte. Hur skulle giraffen begripa att det inte fanns någon mat på skeden?

Och vad hade hänt med mamma – behövde inte hon också mat och dryck efter den långa promenaden? Det där får jag ta upp när vi kommer hem, tänkte han. För nu hade mamma tagit fram efterrätten.

Att vara en liten grabb med sin vän i släptåg kan vara tungt. Efter maten och efterrätten hade pojken somnat i vagnen – och vaknade på en helt annan plats än den han mindes sist han var vaken.

Var är jag? Varför rullar vagnen? Var är min vän?

Han blev lugnare när han kände att snöret satt kvar i handen. Där, på hyllan under, låg giraffen och sov den också. Skönt, tänkte han. Då fick min vän lite mat till slut. För om han inte fått något av

mig, hade giraffen nog blivit riktigt kinkig.

Vagnen rullade vidare, och hjulen sjöng mot stenarna på sitt eget sätt — inte skarpt som giraffens trähjul, men i samma takt. Spändes och slaknade, spändes och slaknade, fast nu var det ingen som drog. Det bara gick av sig självt.

Han behövde inte hålla hårt i snöret. Det låg där i handen ändå, mjukt, och i andra änden sov hans vän. Framför honom fanns mammas rygg, och bakom dem båda hade eftermiddagen börjat luta mot kväll.

Så han slöt ögonen igen. Någon annan bar honom nu, någon annan höll reda på vägen. Och det sista han tänkte, innan sömnen tog honom på nytt, var att det var skönt att inte alltid behöva veta vart man är på väg — så länge man har med sig någon att inte veta tillsammans med.

K A P I T E L 1

Han hade alltid vetat var han hade sina händer. Att det nu låg en kvinna bredvid honom var däremot svårare att förklara. Vad hände igår egentligen?

Morgonsolen påminde honom om att ett fönster behövde öppnas i husvagnen. Han visste ju hur man gjorde. Men hon låg på just den sida han måste ta sig över för att komma åt det – och där, mitt i rörelsen, blev han hejdad.

Han tog sig förbi henne, ut ur vagnen, men lät dörren stå på glänt för att släppa in lite frisk morgonluft. Väl på benen gick han och hämtade det han behövde – duschen fanns i en vagn en bit bort. Efteråt tog han med sig frukost åt dem båda. Personalen som brett mackorna och bryggt kaffet måste ha varit uppe i ottan, tänkte han.

Hon slog upp ögonen när han kom tillbaka. Och när hon såg vad han bar på — frukost, ihopplockat åt dem båda — kom leendet innan hon hann säga något.

”Du har varit uppe länge”, sa hon.

”Någon måste ju”, sa han, och ställde ner brickan mellan dem.

De åt en stund utan att säga så mycket. Det var inte tyst på ett obekvämt sätt — snarare som när två människor ännu inte vet hur mycket de ska säga, och därför låter kaffet och morgonen sköta pratet. Han märkte att han inte mindes allt om igår. Men han mindes att det varit bra. Det fick räcka så länge.

Utanför hade lägret börjat vakna. Han hörde det innan han såg det — en hink som skramlade, någon som visslade falskt, och längst bort, under allt annat, det låga ljudet han alltid lyssnade efter först. Hästarna.

Han satte ner koppen. ”Jag måste ut till dem”, sa han, och hon nickade som om hon redan visste att den meningen skulle komma.

Han gick ut till hästarna.

De hörde honom komma. Ett huvud efter ett annat vändes mot honom över boxkanterna, öron

som ställde sig, och en av dem — den han skulle hämta först — gav ifrån sig det där låga, nästan mumlande gnägget som var till just för honom. Han tog grimman från kroken där den hängde, hennes krok, och hon lät honom trä på den utan att flytta sig ur fläcken.

Han ledde ut henne mot den mindre hagen. Repet låg löst i hans hand, spändes och slaknade, spändes och slaknade, och hon gick ett halvt huvud efter honom — inte för att hon måste, utan för att hon ville. Ingen av dem drog i den andra.

Sedan de andra, en i taget, otåliga, med små stamp och frustningar, tills alla stod ute i morgonljuset. Boxarna skulle mockas och göras i ordning, och han tog sig an det utan att egentligen tänka; händerna kunde det här i sömnen.

Den här morgonen kändes lättare. Kanske var det den nya kvinnan — hon som hjälpt honom med djuren den senaste tiden, hon som nu låg kvar i vagnen. Han visste inte riktigt. Men han lät stunden vara som den var, och njöt av den.

Nu skulle han borsta sin favorit — hon som kunde vara rätt vrång mot andra som skötte om henne, men som stod alldeles stilla för honom.

Sedan skulle han planera inför morgondagens resa till nästa plats.

Det hade blivit en vecka vid Fagerhult, en bit ovanför Jönköping. Nu skulle hela cirkusen vidare mot Hammarö, strax söder om Karlstad. En rätt lång resa.

Hammarö skulle bli årets sista anhalt med cirkusen. Efter det hade han semesterveckor att ta ut, och då bar det hemåt — upp till Mälarvägen 17 i Strängnäs, där hans föräldrar bodde och där han själv hade vuxit upp.

Men nu var han fortfarande på jobbet, och det fick vara nog med dagdrömmar. Det var inte bara hästarna som skulle skötas; ett cirkussällskap som detta hade betydligt fler djur än så. Och det var han som bar ansvaret, tillsammans med sina kollegor. Inte bara ryktning och utfodring, utan pappersarbete också — foder att beställa, och allt annat som följde med att hålla ett helt menageri vid liv.

Och mitt i allt ringde telefonen. En hästägare som hade lite problem med sin häst.

Personen hade fått ett tips om honom av en vän — om hans känsla för hästar — och nu när cirkusen ändå var i närheten undrade han om

han hade tid att komma och åtminstone titta på den. Betalning skulle han självklart få, och milersättning därtill. Ägaren bodde i Järphult, tio minuters bilväg bort.

De bokade en tid till kvällen, då han var ledig och dagens arbete hunnit bli klart.

Allt avklarat, och en rejäl lunch från marketenteriet i magen — sedan bar det av mot Järphult.

Att lugna en häst var något han kunde göra i sömnen. Behålla lugnet själv. Sänka hästens huvud. Tala med dämpad röst. Flytta den till en trygg miljö.

Han blev kvar ett par timmar. När han kände att hästen lugnat sig tillräckligt skrev han ner några råd på en lapp — sådant ägaren själv kunde göra för att fortsätta, och hålla hästen trygg även framåt.

Nu skulle han hem och sova, för att orka med morgondagen och resan till Hammarö.

Det var mycket att göra på morgonen. Inte bara att gå upp tidigt — allt runt omkring skulle packas ner i vagnarna, och han räknade med att de skulle vara startklara vid tolvtiden. Framme mot kvällen. Ungefär tjugofyra mil, och med hela

konvojen — tunga djurvagnar och pauser för djuren — blev det ändå en resa på fyra, fem timmar.

En vecka till. Han räknade dagarna nästan som när han var liten och väntade på tomten.

Han hade saknat sina föräldrar. Kanske mest mammas fläsk med löksås — och att få sitta och småprata med pappa om sådant bara de två kunde.

Båda var pensionärer nu. Men pappa hade i årtal skrivit för Strängnäs Tidning om travet, om loppet från Sundbyholm, och det kunde han utan och innan. Bokhyllan därhemma vittnade om det: avelsböcker, stamtavlor, allt matnyttigt en travintresserad kunde önska sig.

Mamma hade stått i en klädbutik i Strängnäs centrum — damkläder och hattar, ingenting som någonsin fångat hans intresse.

Säsongens sista föreställning satt kvar i kroppen på ett annat sätt än de andra. När ljusen släcktes och tältet började tömmas visste alla att det var slut för i år, och uppbrottet efter Hammarö gick tystare än vanligt — som om till och med djuren kände att något gått i vila.

Sedan bar det österut. Förbi Örebro, genom Eskilstuna, mil efter mil som rullade förbi och lämnade sommaren bakom sig. Och det var som om varje mil förde honom närmare något mer än en plats på kartan. En bro av väg och minnen: ju längre österut han kom, desto tydligare steg barndomen upp i honom. Han körde, och han mindes, och han visste inte alltid var det ena slutade och det andra tog vid.

Nu var han på Enköpingsvägen, och bron över till Vargholmen var inte långt borta. Snart skulle vattnet ligga på båda sidor om honom — och på andra sidan väntade det som en gång varit hela hans värld.

KAPITEL 2

Mamma och pappa stod redan på uppfarten när Julian rullade in på deras parkering. Vilket kramkalas det blev – mamma som gång på gång sa att å, vad vi har saknat dig.

Pappa hjälpte honom med en av resväskorna, medan mamma gick först och pratade i stort sett hela vägen in. Väl inne i hallen kände han lukten. Hans favoriträtt, lasagne, stod redan framme på köksbordet och väntade.

På bordet fanns vin, öl och vatten. Kanske kunde det bli ett glas vin till den goda maten. Nu väntade några timmars prat om allt som hänt de senaste månaderna – hur han klarat sig, och vem som skötte djuren nu medan han hade semester.

Han var beredd på frågorna. Det var nästan som att han hade ett facit på vad som skulle

komma.

Vad de däremot inte visste var att han var bjuden på en liten fest senare, med de gamla barndomsvännerna. Men det var på kvällen, och det fanns gott om tid för både prat och vila innan dess.

Just nu ville han ingenting hellre än att bara koppla av några timmar med sina föräldrar.

Pappa kom in och sa att väskorna redan stod uppe i rummet — han hade fortfarande kvar sitt gamla pojkrum. “Kom och sätt dig nu, så äter vi medan det är varmt.”

Tiden gick fort. Innan han skulle kila ut med vännerna behövde han en stunds vila. Sängen var som en magnet och drog honom nästan genast ner i en djup sömn.

Han vaknade utan att först veta var han var.

Ett tak han inte sett på länge, en list han ändå kände igen. Ljuset föll in snett genom persiennen, precis som det alltid gjort, och för ett ögonblick var han både karl och pojke på samma gång — som om åren mellan dem inte var så långa ändå.

Han blev liggande en stund. Rummet var sig likt på det sätt bara gamla rum är: mindre än han

mindes, men fullt av sådant han glömt att han glömt. Och när blicken vandrade uppför väggen stannade den vid en hylla.

Där stod den.

En liten giraff av trä, på fyra hjul, med ett snöre knutet i nosen. Färgen hade mattats, och ett öra var nött där en barnhand en gång hållit för hårt. Men den stod kvar. Den hade stått kvar hela tiden — medan han växte, reste, blev den han blev — och väntat på honom precis som den alltid väntat. Tre steg bakom.

Han reste sig inte genast för att ta ner den. Han bara låg där och såg på den, och något i bröstet spändes och slaknade, spändes och slaknade, som ett snöre man aldrig riktigt släppt.

Hugo hette han, giraffen. Leksaken som varit hans allra bästa vän. Det stod andra leksaker kvar på samma hylla, men ingen hade någonsin varit en sådan vän som hans älskade Hugo.

Nu fick han rycka upp sig ur sängen. En dusch, för att fräscha upp sig och skölja av resdammet.

Han kunde ta cykeln. Det var inte långt till Lillgatan — en tiominuterstur i lugn takt.

Lillgatan, med sina kullerstenar och raden av stenar längs mitten, var ett trivsamt kvarter. Där

bodde en av hans vänner, och det var där festen skulle hållas.

Han fick ta mammas gamla damcykel — den enda som hade luft i däcken. Han packade med sig den inslagna vinflaskan och blommorna han plockat hemma, för att ge till värden. Hemplockade blommor känns mer personliga än en köpt bukett, tänkte han, och hoppades att det skulle väga upp resten.

Väl framme ställde han undan cykeln och ringde på. Dörren öppnades av Ludvigs mamma. Han blev rätt paff. Hon var uppklädd — en svart kjol med en liten slits, en vit, vacker blus och ett pärlhalsband som fångade ljuset. Det blonda håret var omsorgsfullt kammat.

Hon förklarade att Ludvig hade åkt till Stockholm och glömt att säga till. Det kändes lite pinsamt att stå där med en vinflaska i ena handen och en bukett i den andra.

Han hann undra en kort stund varför hon var så fin i kläderna. Men tanken gick fort över.

Helene, som hon hette, sa att han fick komma in ändå. Hon var ensam, och det kunde väl vara trevligt med någon att prata med en stund. Julian tyckte att det kändes en aning konstigt — men

ändå inte helt fel. Helene hade alltid varit lätt att prata med.

Och han kunde inte låta bli att lägga märke till det han alltid märkt: att Helene var vacker på ett stillsamt sätt, av det slag som inte har med ålder att göra. Det gjorde honom en aning blyg, där i hallen, på ett sätt han inte riktigt väntat sig. Han som aldrig brukat bli blyg för någon kände hur det hettade till i ansiktet.

Han frågade om hon visste var de andra tagit vägen, de som skulle varit med på festen. Men allt han fick till svar var att kvällen ställts in, och att hon inte hört något mer.

“Ta av dig och kom in och sätt dig i vardagsrummet, så ordnar jag något att dricka åt oss. Går det bra med vin, eller vill du ha något annat?”

“Vin går bra”, sa han.

Hon dukade fram glas och tallrikar, ostar och vindruvor, några sorters kex. Och nu började han bli en aning orolig — men han sköt undan det. Vi har ju pratat förut, tänkte han.

Det blev många frågor, som han försökte besvara i lugn och ro.

Att han blivit så stor så fort — vad tiden gick.
"Jag minns er grabbar när ni sprang runt med era leksaksdjur", sa hon. "Din var ju giraffen, Hugo."

"Ja", sa han och log. "Det är några år sedan nu."

"Du och Ludvig är ju jämnåriga — du fyller väl också tjugofem i år?"

"I november. Jag tror jag är någon månad yngre än Ludde."

"Tjugofem. Då får man nog räknas som riktigt vuxen." Hon log för sig själv. "Jag var tjugo när jag fick Ludvig. Minns den tiden som igår."

Hon berättade om hur mycket man orkade med i den åldern. Dans på fredagar och lördagar, ibland onsdagar också — allt berodde på vilket dansband som spelade på Danspalatset.

"Men se till att äta något. Och så måste vi väl skåla — för en trevlig kväll. Du blir väl kvar en stund?"

"Gärna det", sa han.

"Vad skönt. Man får lite sällskap i huset då." Hon fyllde på glaset. "Det är inte ofta jag tar fram vin längre. Och ännu mindre har någon trevlig karl att prata med. Som du, Julian."

"Men du måste berätta om jobbet på cirkusen. Jag är så nyfiken — hur det är, var du bor när ni är

ute på vägarna.”

Och Julian berättade, om det han tyckte så mycket om. Att han bodde i en husvagn. Att hela sällskapet var som en enda stor familj – de hade en egen kock, en som skötte ekonomi och bokningar, allt som ett företag fast på hjul. “Och du vet ju att jag alltid tyckt om djur”, sa han. “Det är dem jag tar hand om, tillsammans med en kollega.”

Att kollegan var den han delade husvagn med sa han ingenting om.

Han pratade, och tiden bara gick. Helene satt och lyssnade spánt, sköt in en motfråga då och då. Nästan en timme hann försvinna nästan utan uppehåll.

“Julian, vill du ha ett glas till? Jag tänkte ta ett i alla fall.”

Hon fyllde på hans glas också. Mer vin kan bli lite fel, tänkte han. Men han sa inget, och lät henne hälla.

De satt kvar i soffan, närmare varandra nu än när kvällen börjat, utan att någon riktigt bestämt det. Samtalet hade blivit långsammare, tystnaderna längre – men det var inte den obekväma sortens tystnad. Det var den andra

sorten, den som säger mer än ord.

Helene satte ner sitt glas. Hon såg på honom, en aning för länge, på ett sätt en tjugofemåring inte missförstår hur mycket han än försöker.

“Du har blivit en fin karl, Julian”, sa hon lågt. “Det vet du väl om?”

Han visste inte vad han skulle svara, så han sa ingenting. Hettan i ansiktet var tillbaka, starkare nu.

Hon sträckte sig fram och lade sin hand över hans, där den vilade på soffan. Bara det. En hand över en hand. Men den låg kvar, och han drog inte undan sin.

Rummet var alldeles tyst. Någonstans långt borta passerade en bil, och sedan ingenting.

Helene reste sig långsamt och blev stående framför honom. Hon räckte fram handen mot hans — inte som en fråga, mer som ett svar på något som redan sagts utan ord.

Julian såg upp på henne. Och efter ett ögonblick som kändes längre än det var, tog han den.

Hon ledde honom bort från soffan, genom huset, utan ett ord. Han följde. Snöret var slakt nu — ingen drog i den andra. De rörde sig i

samma takt, som om det redan var bestämt.

I det svagare ljuset längst in vände hon sig mot honom. Hon var trygg på ett sätt han inte var, och det var hon som tog steget, som hela kvällen — en hand mot hans bröst, fingrar som vilade över ett hjärta som slog alldeles för fort.

“Var inte nervös”, sa hon lågt. “Ikväll finns bara vi.”

Hela vägen var det hon som ledde, med en lugn självklarhet han inte mött förr. Ingen brådska, ingen tvekan — som om hon visste precis vad hon ville och hade all tid i världen att komma dit. Han lät sig ledas. För en gångs skull var det någon annan som höll i tömmarna, och han kände hur allt spänt i honom långsamt gav vika.

Hon tog god tid på sig. Började med honom — knäppte upp hans skjorta, ett knäpp i taget, lät fingertopparna följa tygets kant, nära nog att han kände värmen från dem mot huden redan innan de rörde vid honom. Han stod stilla och lät det ske, avklädd i hennes egen lugna takt tills det inte fanns något kvar att gömma sig bakom.

Och så kysste hon honom. Först vid halsen, där pulsen slog för fort, sedan uppför käklinjen,

långsamt, och till sist på munnen — en kyss utan brådska, djup och varm, som om hon hade hela natten på sig och tänkte använda den. Han kände hur det sista av tvekan gav vika under den, hur något hett drog genom honom och lämnade honom andlös.

Först därefter var det hennes tur. Blusen, ett knäpp i taget, och så lät hon den falla. Steg ur kjolen med samma lugn. Sedan behån, som hon lät glida av utan brådska, medveten om hans blick men obesvärad av den — en kvinna trygg i sin egen kropp. Han kunde inte låta bli att se på henne. Hon var vacker, på det sätt som får en man att tappa tråden mitt i en tanke. Bara pärlhalsbandet fick sitta kvar, ljust mot huden.

Ljuset från gatlyktan utanför föll in mellan persiennens springor och lade smala streck över dem båda.

Hennes händer var varma och säkra. Hon rörde vid honom som man rör vid något man inte har bråttom med, drog honom ner mot sig på sängen, hud mot hud. Han kände hennes andedräkt mot halsen, doften av henne — vin och något blommigt och något som bara var hon. Var gång han ville skynda på hejdade hon honom

mjukt, med en hand, en viskning, tills han förstod att det inte var dit de skulle — inte än. Väntan i sig blev nästan outhärdlig, och det var precis det hon ville: att han skulle känna varje ögonblick i stället för att hasta förbi det. Det fanns ingen brådska. Det fanns bara det här.

Han slöt ögonen och slutade tänka. Lät henne bestämma takten, lät timmen bli lång, lät världen utanför fönstret krympa till ingenting. Och när det till sist inte längre gick att hålla tillbaka var det hon som visade vägen även där — lika lugn, lika säker — tills allt löstes upp och han inte längre visste var han slutade och hon tog vid.

Efteråt låg de tysta. Han såg upp i taket och lyssnade på hennes andhämtning bredvid sig, hur den sakta lugnade sig. Och han kände något han inte riktigt kunde namnge — som om han blivit både lättare och tyngre på samma gång.

“Nu sover vi, Julian”, sa hon till sist, med rösten redan tung av sömn. “Du kan ligga kvar. Ludvig kommer inte hem förrän om tre dagar.”

Och han blev kvar.

Morgonen efter

Julian vaknade av att det luktade kaffe. Någonstans ifrån köket kom också doften av något nybakat — hon hade gjort scones. Hur och när hann hon med det, tänkte han, och blev liggande en stund och lyssnade på ljuden av henne där ute, som om huset redan visste hur det skulle vara.

Helene kom in i rummet i morgonrock för att väcka honom, men såg att han redan låg vaken. Hon lutade sig ner, gav honom en kram.

“Godmorgon, min unge älskare”, sa hon och kysste honom.

“Nu äter vi frukost”, sa hon. “Kom.”

Frukosten stod dukad i köket — kaffe, nybakade scones, smör och marmelad, juice i en kall kanna. Hon hade gjort det fint, som om det betydde något att det var just han som skulle äta det.

De småpratade om ingenting särskilt. Om vädret som lovade bli varmt, om scones-receptet hon haft sedan Ludvig var liten, om cirkusen och de underliga tiderna man vänjer sig vid. Det var lätt mellan dem nu, på ett sätt det inte varit kvällen innan — som om natten löst upp något och lämnat bara det enkla kvar. Han märkte att

han skrattade, verkligt och obekymrat, för första gången på länge.

Helene såg på honom över kaffekoppen. Det låg något i blicken, samma lugna säkerhet som kvällen innan.

“Vi har ju några timmar”, sa hon och log. “Ludvig kommer ju inte hem.”

Hon reste sig, sträckte fram handen — samma gest som kvällen innan, samma tysta svar på något som inte behövde frågas. Men den här gången var det han som drog henne intill sig.

Något hade skiftat över natten. Han tvekade inte längre, och när de kom in i sovrummet, dit morgonljuset föll mjukt genom persiennen, var det han som ledde. Lugnt, utan brådska — med samma säkra händer som alltid vetat var de hörde hemma, vare sig det var mot ett skyggt djur eller mot henne. Han lät henne känna vad det var att bli ledd för en gångs skull, att inte behöva hålla i något alls.

Och Helene, som kvällen innan bestämt varje steg, log och lät honom göra det. Överlämnade sig, lika lugnt som hon en gång tagit ledningen.

För henne var det något hon inte känt på mycket länge. Hon lät ögonen slutas och tänkte

att hon borde stanna kvar i det här, bara känna, inte tänka. Att hon borde säga något om hur det var – men orden räckte inte till, och kanske var det lika bra.

Det hon däremot inte kunde värja sig mot var tanken som smög sig på mitt i allt det goda: hur skulle hon kunna vara utan honom sedan? Utan den här unge mannen som kommit in i hennes tomma hus en kväll och fyllt det med något hon glömt att hon saknat. Om tre dagar kom Ludvig. Och långt innan dess skulle Julian vara på väg någon annanstans.

Hon sköt undan tanken. Just nu fanns han här. Just nu räckte det.

Utanför fönstret vaknade Strängnäs till en ny dag, och någonstans därute, tre dagar bort, var Ludvig redan på väg hem.

KAPITEL 3

Julian tog en snabb dusch och cyklade hem för att hämta bilen. En gemensam utflykt till Sundbyholm – en plats han tyckte mycket om.

Han hade redan planerat att bjuda Helene på middag vid slottet. Halstrad Mälargös med inkokt rödlök, örtslungade gröna ärtor, palsternackspuré och dillsmörsås. Att få sätta sig ner och äta i den miljön var alldeles ljuvligt.

De bestämde att han skulle komma om en halvtimme. Han var lite fånigt uppspelt. Nu gällde det bara att ta det lugnt på cykeln – att bli svettig och behöva duscha en gång till vore ju galet.

Väl hemma stack han in och sa hej till mamma och pappa, och tog till en liten vit lögn: att han skulle till Sundbyholm. Vilket var sant – men inte med Ludvig, som han lät dem tro.

Nu tillbaka till Lillgatan, där Helene stod och väntade på honom precis som planerat.

Överraskningen — att de skulle äta vid slottet — fick vänta lite. Just nu blev det mest småprat i bilen, om hur allt hade utvecklats sig, och Julian var lycklig ända in i märgen.

Färden skulle ta en halvtimme eller så. Han ville berätta så mycket — och han kände att Helene satt lugn bredvid honom och trivdes hon också.

Så han började berätta. Om cirkusen först — om morgnarna med hästarna, om lukten av sågspån och kaffe, om hur ett helt sällskap kan bli en sorts familj fastän det bor på hjul. Om det underliga i att aldrig riktigt ha en adress, och ändå alltid känna sig hemma så länge djuren var i närheten.

Och sedan, utan att riktigt märka det, gled han över i sådant han sällan berättade för någon. Om Hugo — trägiraffen som stått kvar på hyllan i alla år, som väntat på honom precis som han lämnat den. Om hur han som liten dragit den efter sig i ett snöre och pratat med den som med en vän. Helene log, för hon mindes ju pojken, men hon avbröt honom aldrig. Hon bara lyssnade, och det

var kanske därför han berättade mer än han tänkt.

Han hörde sig själv säga saker han inte sagt högt förut. Och hon lät honom, lugnt, med blicken ibland på vägen, ibland på honom.

Helene lyssnade på honom, och log på de rätta ställena, men en del av henne var någon annanstans.

Hon tänkte att hon borde säga något. Att hon borde påminna honom, och sig själv, om vad det här faktiskt var — en ung man, halva hennes liv ung, och hennes egen sons vän. Att det fanns ord för en kvinna som gjorde sådant, och att inget av dem var vänliga. Att om några dagar skulle Julian försvinna ut på vägarna igen, och hon bli kvar ensam i det tysta huset, med sina rum och sina rutiner och sina kvällar som liknade varandra.

Men så såg hon på honom — hur han berättade om sin trögiraff med hela ansiktet, öppen på ett sätt vuxna män sällan är — och orden ville liksom inte fram. För första gången på länge kände hon sig sedd. Inte som Ludvigs mamma, inte som kvinnan i huset på Lillgatan, utan bara som Helene. Och det var svårt att vilja ta slut på något som kändes så.

Så hon sköt undan tankarna, precis som hon gjort på morgonen. Hon bestämde sig för att inte bestämma något alls. Att låta dagen vara vad den var, och betala för den senare om hon måste.

Innan han visste ordet av svängde de av mot Sundbyholm.

Slottet reste sig framför dem, stilla i eftermiddagsljuset, med Mälaren blank bakom. Julian sneglade på henne för att se om hon förstod vart de var på väg.

“Vi ska väl inte...”, började hon.

“Jo”, sa han, och kunde inte hålla tillbaka leendet. “Middag. Vid slottet. Jag har redan bokat.”

De hade parkerat bilen och gått in, och nu satt de vid bordet med Mälaren utanför fönstret och maten framför sig. Halstrad gös, inkokt rödlök, en dillsmörsås som fick honom att blunda ett ögonblick. Allt var precis så vackert som han hoppats — slottet, ljuset över vattnet, hon mitt emot honom.

Helene åt långsamt och lät blicken vila på honom mellan tuggorna. Hon tänkte att hon inte ville att det här skulle ta slut. Inte i kväll, inte om några dagar, inte alls. Och samtidigt visste hon

att det måste — att han skulle resa, att livet skulle ta vid. Så hon slöt en tyst överenskommelse med sig själv, en hon inte tänkte berätta för honom: att de kanske kunde ses då och då, när han var i trakten, utan löften, utan krav. Bara ibland. Det fick räcka. Det skulle hon låta räcka.

Det var något mellan dem vid bordet som inte gick att ta miste på. En hand som nästan sträckte sig över duken innan den drog sig tillbaka. En blick som dröjde en aning för länge. Båda kände det — lusten att bara luta sig över och röra vid den andra, att vara nära på det sätt de varit natten innan. Men här, bland vita dukar och andra gäster, fick de hålla det tillbaka. Och kanske gjorde det längtan bara större, det där att inte få, att vänta.

Julian mötte hennes blick och log. Ingen av dem sa något. De behövde inte.

Efter maten gick de ut mot udden en bit bortom badstranden, fortfarande småpratande om allt möjligt. Han visste sedan förr att det fanns en bänk längst ut — en fin plats att bara sitta och andas in lite natur.

Julian ville fråga hur de skulle kunna fortsätta ses. Han sa det aldrig högt, det blev mer en tanke

han bar med sig medan de gick. Han önskade att det kunde fortsätta för evigt — och samtidigt visste han hur dåraktigt det lät, för det var ju bara dag två. Han hade blivit fånigt förälskad i en äldre kvinna. I sin vän Ludvigs mamma.

Det var Helene som till slut bröt tystnaden.

“Du är ju ute och reser hela säsongen”, sa hon, lätt, som om hon tänkt på det en stund. “Jag kan väl komma och hälsa på ibland, när ni spelar någonstans i närheten.”

Julian såg på henne, och något lyfte i bröstet.

“Men inte i lägret”, tillade hon, med ett litet leende. “Jag bokar hotell. Ett eget rum, där vi kan vara i fred. Jag är för gammal för att sova i en husvagn bland cirkusfolk.”

Han skrattade till, men förstod. Hon ville komma till honom — men på sitt eget sätt, i sin egen takt, med en dörr som gick att stänga om.

Promenaden tillbaka blev en helt annan än den ut. Nu fanns det något att se fram emot, något som inte tog slut vid morgondagen. Det skulle inte vara något krångel att träffas. Det var inte “för evigt”, inte det han innerst inne drömt om — men det var ett ja. Och just nu kändes det ja:et som mer än nog.

Och en sten släppte från hjärtat. Han var ju fri – det som hänt i husvagnen den sista natten var just det, en sista natt, ingen början på något. Ingen väntade på honom där hemma i lägret. Åtminstone intalade han sig det, för det gjorde allt så mycket enklare just nu.

Han frågade om de skulle ta en glass innan de satte sig i bilen. Men Helene sa att hon inte fick plats med mer.

“Ta du en”, sa hon, “så sätter vi oss på bänken vid båtarna.”

“Nej, jag klarar mig”, sa Julian. “Vi kan väl åka hem mot Strängnäs igen.”

Väl framme sa Helene att han kunde ställa bilen på en särskild plats och komma efter henne strax. Kvällen låg ledig framför dem – de skulle få rå om varandra ännu en gång.

Julian kände efter, och märkte att han var rätt trött. Han hoppades i tysthet att det mest skulle bli vila den här natten. Eller.

En röst ropade hans namn, lite försiktigt. “Julian?” Oj – han hade somnat i soffan.

Dag nummer två, och han hade slocknat på direkten. Men det var ju också första dagarna av hans semester, och det hade varit mycket jobb

med alla djuren den senaste tiden. Helene förstod att han behövde komma i säng, inte sitta och sova hopsjunken i soffan.

Så in och sköta det som skulle skötas, och sedan ner i sängen i stället. De låg en stund och pratade, kramades lite, innan båda somnat.

De hade en dag till tillsammans. På morgonen pratade de om att kanske ta en tur till Strömsholm.